

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Helge Adam Møller var heroppe og citere fra betænkningen, så jeg vil prøve én gang til.

Da regeringen i sin tid ønskede at lave delvist visum for visse dele af Jugoslavien, blev det drøftet. Fra Socialdemokratiets side sagde vi, at det ville vi ikke modsætte os under tre forudsætninger. Hvad de to var, kan være lige gyldigt i denne sammenhæng, men den tredje var, at man ville stille sig positivt over for Flygtningehøjkommissariatets anmodning om at tage krigsfanger, der var forhandlet fri af lejre i Bosnien.

På et tidspunkt i den debat sagde ministeren til mig, at den hurtigste måde at gøre dette på, var, at vi i første omgang tog det ind under Jugoslaviensloven, fordi den var fremsat, og dér var bevillingerne osv. Dette accepterede jeg som et første hurtigt skridt, men jeg sagde udtrykkeligt: Jeg vil ikke have det i nakken som en boomerang, at det så skal begrænses til de 200, der var under Jugoslaviensloven.

Jeg har så i dag måttet konstatere, at hurtigt blev det ikke, for der er ikke kommet nogen fanger endnu. En række andre lande har fået placeret krigsfanger.

Jeg må også konstatere, at på de toenhalf måned kunne man have taget skridt til at få bragt formaliteterne i orden, så det var muligt at tage i første omgang 25 – jeg erkender, at det er blevet forhøjet til 50, det nævnte jeg også i min tale – og så kunne man komme op på et tal, der var rimeligt i forhold til, hvad landene omkring os har gjort, og i forhold til, hvad problemet er.

Disse mennesker er forhandlet fri af lejrene, men de kan ikke komme ud af lejrene, medmindre europæiske og andre lande vil tage imod dem. Dér synes jeg ikke at det er noget stormægtigt budskab at sige, at Danmark kan tage 50 af disse krigsfanger.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg er helt enig i, at flygtninge i denne verden, som kan være katastrofal og modbydelig og ond, skabes af krige, tortur, forfølgelse og borgerkrig, noget, som ingen anstændige almindelige mennesker bryder sig om eller vil acceptere.

Men det er nu engang sådan, at Danmark ikke, hvor gerne vi end ville, kan modtage alle de flygtninge, som fru Ebba Strange taler om. Vi er da enige i, at det er en utrolig ulykkelig situation at være i. Men havde fru Ebba Strange forestillet sig, at vi bare skulle tage imod alt, hvad der var? Burde det ikke være sådan, at man en gang om året – i hvert fald en gang om året – satte sig ned og fandt ud af, hvad Danmark økonomisk kan formå, hvad Danmark rent pladmæssigt kan kapere, og hvor stor velviljen i den danske befolkning er over for, at vi gør det.

Det gør man jo ikke herinde. Man tager bare imod, og så cykler det derudad. Der er stadig væk ikke nogen overordnet styring. Der er ikke noget med, hvordan det bliver ordnet. Som jeg omtalte før, så er man nu begyndt simpelt hen at lodse folk ind i små byer, uden at befolkningen overhovedet er orienteret. Man har ikke nogen overordnet styring af det overhovedet, og det synes jeg faktisk at Folketingets partier burde være forpligtet til.

Vi overholdt jo også vores forpligtelser over for menneskerettighederne før den nye udlændingelov. Lad dog være med at udlægge det, som om Danmark ikke er en almindelig barmhjertig nation, som gerne vil vise velvilje over for flygtninge, som er i nød. Men når det gik galt, så var det, fordi Folketingets partier i 1983 uden om Fremskridtspartiet vedtog en udlændingelov, der gav flygtninge ret til at komme ind i landet, krav på at få deres sag undersøgt og krav på at få deres familie sammenført. Virkningerne af det begyndte at vise sig i 1986, og tallet er altså nu yderligere vokset i forhold til det tal, vi havde i 1986, hvor debatten faktisk begyndte i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Nej, det tror jeg heller ikke vi kan, vil jeg sige til fru Pia Kjærsgaard. Mellem 15 og 17 millioner mennesker ville nok fylde for meget i Danmark, men det er jo også en lille bitte, bitte, bitte brøkdæl af de mellem 15 og 17 millioner mennesker, der er flygtninge, som ønsker at komme til Danmark – en lille bitte, bitte, bitte promilledel.

Der burde ikke sættes grænser, nej, for den dag, vi har sat en grænse og der så står nogle virkelig trængende ved vores dør, må vi sige: Næh desværre, vi har opfyldt kvoten for i år.